

**Sex nya visor : N:o
1. Kloakvisan. Om
kloakrör med många
och långa
tumsbred...**

18 B Skillingtryck E1906f4

National Library
of Sweden

E 1906 14

N:o 1.

Kloakvisan.

Om kloakrör med många och långa tumsbredda och hårfina sprickor, söl och slari och ras och tidningspolemik m. m.

N:o 2.

Hustrumordet i Ystad.

Då mannen under rusets inflytande nedsköt sin 28-åriga hustru.

N:o 3.

Sjömansvisa.

Goddag du svenska flicka.

N:o 4.

Jag sjunger lik en sparv i linden.

15:de tusendet.

N:o 5.

Port Arthus Sall.

15:de tusendet.

N:o 6.

Sia Jansson.

20:de tusendet.

Pris 10 öre.

För återförsäljare

föres på lager nya visor, småböcker, lyckobref, presentbref, nyckelkedjor, trolspeglar i fodral, nyckelringar, röda rosor, runda fickspeglar med och utan fodral, m. m. till billiga partipriser i

Malmö Visförlag,

Rörsjögatan 6, Malmö.

Positiv

till basarer och andra festställningar fins till uthyrning i »Malmö Visförlag», Rörsjögatan 6, Malmö. **Rikstel. 2922.**

A. M.

Kloakvisa.

Om kulvertar och rör med och utan sprickor

af Nisse L.

Melodi: Ritsch, ratsch, fillebom.

Nu ha vi fått kloaker här, kloaker här, kloaker här,
Men herre gud ett sån't besvär, sån't hiskeligt besvär,
Och sicket bry, när en kloak ska läggas ny
Och sicket gny, det är så man kan spy.

Ty hvart man vill i rören blicka
Fins en liten härfin spricka,
Som man, det ska' inte klicka,
Ej kan sammansy.

Men någon har derom fått hum, derom fått hum, derom
fått hum,

Att sprickorna gå ut på tum, ä' breda minst ett tum.

Det der är slarf och blir ju bara skarf och skarf,

Men döljas skall det ju i alla fall

Men hvart man vill i rören blicka
Fins en liten härfin spricka,
Hvari den kan näsan sticka,
Som afsyna skall.

Lugnt till och med man påstå vill, man påstå vill, man
påstå vill

Att sprickorna de höra till att sprickor höra till.

De syns ju ej och akta nog att blotta sej

Och ingen dör af sprickan i ett rör.

Dock finnes de som påstå kunna,
Rören äro ej för tunna,
Sprickorua ej äro funna,
Af nå'n ingenjör.

Rören de ginge nog i kras, nog i kras, nog i kras,
Då när det blef ett väldigt ras, vid Rørsjöbron ett ras.

Det brakade, det knakade, det sprakade

Och snällt man då i lugn och ro såg på.

Det syns att ledningen var galen
Allting dök ju i kanalen,
Nästa år i kommunalen
Vi det hela få.

28/11 06.

En sorglig visa

om den 23-årige dragonkorpralen Ljungman, som
sköt sin 28-åriga hustru Anna under rusets
inverkan, i ett utbrott af vrede.

af N. L.

Melodi: Husaren Lantz.

En sorgelig visa jag kväder
Om rusets förbannelse här,
Hur makten, den onda framträder
Hos den som har svåra begär.

I Ystad det dramat utspeltes,
Som nu jag berättar för er
Der mannen sin älskade maka
I hastighet dödsskottet ger.

Från Malmö han hemkom på kvällen
Och något berusad han var,
Och fick så besök af sin svåger,
Som afsked dock snarligen tar.

Till sängs han då tänkt sig begifva
Men ändrar sig häftigt burdus
Och ropar, då hustrun afrådde,
"Jag herre väl är i mitt hus".

Och vredgad han tar sin revolver
Och sigtar och fyrar den af.
Han visste väl knappt hvad han gjorde,
Då maken han dödsskottet gaf,

Men nu, då han ser att hon faller,
Förtviflan med honom får makt:
Min Anna, min älskade Anna!
Jag har dig om lifvet ju bragt.

Snart folk omkring platsen sig hopa
Och någon tillkalla polis
Då mannen hörs skrika och ropa
I denna så gräsliga kris.

Till häktet han derefter fördes,
Der han intill morgonen satt,
Och sent eller aldrig han glömmet
Väl denna olyckliga natt.

Af släktingar och af kamrater
Blott vittsord så goda han har,
Men detta dock hjälper väl föga
I fängelset får han bli kvar.

Men han den oskyldige lille,
Har nu mer ej far eller mor,
Ty modern har bäddats i grafven
Och fadern i fängelset bor.

Hvad var det som störtade mannen?
Hvad är det som hemlifvet stör?
Jo, bränvinets giftiga verkan,
Förbannadt det vare därför“.

(Eftertryck förbjudes.)

25/11 06.

Sjömansvisa.

Goddag du svenska flicka,
Din skål vill jag dricka
En gång eller två,
Emedan jag är färdig att lyfta mina ankar
Och hissa mina segel och resa härifrån!

Och räcker du mig handen,
Så gifver jag dig ringen
Och vi förlofva oss,
Ty den förlofningstiden den är ju snart förliden.
Jag har en vän på böljan blå, han sviker aldrig mig.

Har du en vän på böljan blå
Tänk aldrig mer på den, ty han kommer ej igen,
Ty alla sjömanstankar, så vidt i världen vankar,
På böljan blå, på böljan blå, i städer som på land.

Din kärlek är ej brinnande, din kärlek är ej brinnande
Det ser jag uppå dig,
Ty du har nog haft andra, allt medan jag var borta,
Som tagit har det bästa af kärleken från mig,

Adjö med dig min flicka, din skål vill jag dricka
En gång eller två,
Ty här fins någon annan
Som varit hos min flicka
Och han har nog borttröfvat
Ditt hjerta ifrån mig.

Jag kläder dig i silke, i silke och i siden, så att du
blir så fin
Och de guldringar mina, de kunna blifva dina
Om du blott ville bli aldra käresten min.

Tror du att jag vill hafva en sådan en bedragare,
En sådan en som du.
Nej heldre vill jag sälja mitt lif till tjuftar, skälmar
Och trampa ned mitt hjerta i stenar och i grus.

Sångaren på vandring.

Jag sjunger lik en sparf i linden,
Det ger mig kanske ingen skatt,
Men jag är fri som sommarvinden
Och ständigt är mitt sinne gladt.
Jag låter ingen sorg mig trycka,
Jag finner aldrig dagen lång.
::: Min frihet är min största lycka;
Min hela rikdom är min sång. :::

I guld och prakt den rike prålar,
Men det är mig till föga men.
Mitt guld är morgonsolens strålar,
Mitt silfver klara månens sken.
Den snikne efter guld må springa,

All världen skall han finna trång.
::: Jag all hans äflan aktar ringa;
Min hela rikedom är min sång. :::

Jag gärna sjöng min sång i skogen,
Men inför tronen stod jag stum.
Jag med naturen är förtrogen
Och trives ej i praktens rum.
Må massan prisa hofvets glitter
Och efter gunsten stå på språng.
::: Jag heldre lyss till fågelns kvitter;
Min hela rikedom är min sång. :::

Nog vill jag gärna ha ditt tycke,
Mitt vackra barn, med ögon blå,
Men strax skall du ha band och smycke
Och vill i granna kläder gå;
Jag därför heldre fri vill vara,
Ån lyda dina bojors tvång,
::: Jag därför låter kärlek fara;
Min hela rikedom är min sång. :::

Port Arthurs fall.

Af Nisse L.

Mel.: »Albertina lät så vara
Albertina ingen fara.»

Vid Port Arthur kanonerna ha dundrat
Och spridt kring sig förderf, förfäran, död;
Och japanerna alla ha beundrat,
Ty i striden de gå med verklig glöd.

Refräng:

Ryssen, han den store resen,
Prygel får af Japanesen,
Och begråta han kan Port Arthurs fall.
Japaneserna de storma,
Ryssarne de bara gorma
Och till flykten de ta vid första knall.

Ryssarne från Port Arthur drifna blifvit
Och Japanerna der ha dragit in
Ingen fasorna verkligt ha beskrifvit,
Som då upprördt hvar menskas själ och sinn.
Ryssen han — — —

Japanesen nu nyckeln har till hafvet
Och att ta den ej ryssen lyckas mer,
Deras hopp är för alltid der begrafvet.
Ty Japanerna ge sig icke mer.
Ryssen han — — —

Stössel sa': Jag vill ej kapitulera,
Förr jag dö skall med svärdet i hand,
Här skall jag till min sista stund regera
Och sen dö för min tsar och mitt land.
Ryssen han — — —

Nogi dock icke samma tanke hade:
Jag Port Arthur en dag väl ändå tar,
Han dess flotta och hus i spillror lade
Och godvilligt han fick hvad sen fanns kvar.
Ryssen han — — —

Nu är Mikadon riktigt glad i hågen,
Och beröm gaf han åt sin general,
Nu han herskare är på stolta vågen
Och kan der ställa till en Geishabal.
Ryssen han — — —

Nu på tiden det är att kriget slutar,
Och att mordvapnen läggs för alltid ned,
Och vi vilja så gerna tro det lutar
Mot beständig och tryggande fred.
Ryssen han — — —

Eftertryck förbjudes.

“Fia Jansson.”

Af *Emil Norlander.*

Känner ni Fia Jansson, som bor uppå Söder?
Hon har förresten två stycken vindögda bröder.
En af dem heter Hammarlund, en heter Schröder.
Här ska' ni se ett hjerta, som klappar och blöder.

Ifrån den finaste adel vi stamma.
Aldrig jag ens har vågat sagt jäklar anamma!
Hvilken som var min pappa och hvem var min mamma,
Det tycker jag förresten kan göra detsamma.

Sommaren bodde vi i en fäbod vid Spånga,
Där både tjur och oxar och korna mig stänga.
Den tiden då va' kjolarna korta och trånga,
Men sedan ha de växt, så att nu ä' de långa.

Kärleken är i alla fall alltid det värsta.
En gång i detta lifvet jag hade en kär'sta,
Det var en stilig karl ifrån någon affärsta'.
Men nu, så har han flyttat, nu bor han vid Märsta.

Syster min var så stor, att hon vaktade kriter.
En dag så kom en kärlekskrank karl med sitt kvitter,
Syster min ä' förstås inte vidare vitter.
Nu kan hon också sitta, min själ, der hon sitter.

Ack, den som vore drottning ibland eskimåer,
Då skulle med förvåning jag genast beslä er,
Jag skulle gå ikring uti gröna trikåer
Me' små, små gula prickar på — tjenare på er!

Skånetryckeriet, Malmö.

Inköpt: Åkarp's arkiv. Kat. 237/895. 1981. Pris: 60:—
Acc. nr. 1981/24.